

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง "ผลของการใช้การอภิปรายกลุ่มย่อยที่มีต่อความสามารถทางการเขียน ความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4" ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ

เอกสารและตำรา

1. การอภิปรายกลุ่มย่อย
2. การใช้การอภิปรายกลุ่มย่อยในการเรียนการสอนภาษาไทย
3. การเขียนความเรียงภาษาไทย
4. เกณฑ์การประเมินการเขียนความเรียง

งานวิจัย

1. งานวิจัยในประเทศ
2. งานวิจัยต่างประเทศ

เอกสารและตำรา

1. การอภิปรายกลุ่มย่อย

1.1 ความหมายของการอภิปรายกลุ่มย่อย

การอภิปราย คือ การแสดงความรู้ ความเข้าใจ และความ คิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2524 : 75) กล่าวถึง กระบวนการ ในการอภิปรายว่า "เป็นกระบวนการแลกเปลี่ยนความรู้และทัศนะ ซึ่งครอบคลุมไปถึงกระบวนการ คิด การใช้เหตุผล และการหาหลักฐานมาสนับสนุนทัศนะของตนพร้อมกันไป" ซึ่งในขณะที่มีการ

แลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดนี้ สิริวรรณ ศรีพหล และ พันทิพา อุทัยสุข (2532 : 91) กล่าวว่า "เป็นการส่งเสริมความสามารถในการใช้สติปัญญา ความรู้ และการใช้กระบวนการคิดด้วย"

การอภิปรายกลุ่มย่อยก็เป็นการพูดคุยแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งของกลุ่มบุคคลเช่นกัน แต่มีการกำหนดลักษณะเฉพาะของกลุ่ม ดังที่ แลรี แอล บาร์เกอร์ (Lary L. Barker, 1991 : 8) กล่าวถึงการรวมกันของกลุ่มย่อยว่า จะมีสมาชิกตั้งแต่ 3-15 คน และแต่ละคนจะมีปฏิสัมพันธ์กันในลักษณะซึ่งหน้า โดยมีจุดมุ่งหมายไว้ใจเกี่ยวกับหัวข้อ เรื่องที่จะนำมาอภิปรายและจะร่วมกันอภิปรายไปตามหัวข้อนั้น โดยกำหนดผู้นำกลุ่ม ซึ่ง เอ็ดเวิร์ด เอ มาบราย (Edward A. Mabry, 1980 : 4) ได้ให้ความหมายของกลุ่มย่อยในทำนองเดียวกันว่า เป็นการรวมตัวของสมาชิกภายในกลุ่มเพื่อร่วมกันผลิตผลงานในลักษณะของการมีปฏิสัมพันธ์แบบเผชิญหน้า แต่ไม่ได้กำหนดว่าในกลุ่มย่อยจะต้องมีสมาชิกตั้งแต่เท่าใด

จากการให้ความหมายของการอภิปรายกลุ่มย่อย จะเห็นว่าการรวมตัวกันของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มอย่างมีจุดมุ่งหมาย เพื่อแลกเปลี่ยนในประเด็นความรู้ความคิดนั้นจะมีลักษณะของการสื่อสารกันโดยตรง

1.2 ขนาดของกลุ่มย่อย

เนื่องจากการอภิปรายกลุ่มย่อยมีลักษณะของการสื่อสารทางตรงระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม ขนาดของกลุ่มจึงมีผลต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลของงานที่จะเกิดขึ้น กลุ่มย่อยที่มีประสิทธิภาพต้องมีขนาดเล็กพอที่จะให้สมาชิกมีปฏิสัมพันธ์กันอย่างทั่วถึง และใหญ่พอที่จะทำให้จำนวนความคิดกระจายถึงกันอย่างเพียงพอที่จะเก็บรวบรวมเป็นข้อมูล เพื่อการวิเคราะห์และตีความต่อไป

ด้วยความสำคัญของขนาดของกลุ่มย่อย จึงมีผู้ให้ทัศนะเพื่อการพิจารณาถึงขนาดอันเหมาะสมของกลุ่มย่อยไว้ ดังนี้คือ

มิเชล เบอร์กูน (Michael Burgoon, 1974 : 23) กล่าวถึงขนาดของกลุ่มย่อยที่จะเกิดการติดต่อสื่อสารภายในกลุ่มอย่างสมบูรณ์ว่า "กลุ่มย่อยที่มีสมาชิก 5 คน จะมีกระบวนการติดต่อสื่อสารที่สมบูรณ์กว่ากลุ่มที่มีสมาชิก 2 คน เพราะในขณะที่สมาชิกคนที่ 1 ของกลุ่ม ส่งข้อมูลไปยังสมาชิกคนที่ 2 สมาชิกที่เหลืออีก 3 คน ก็จะได้รับข้อมูลโดยตรงด้วย

ในการทำงานเดียวกัน ขณะที่สมาชิกคนที่ 2 ได้รับข้อมูลจากสมาชิกคนที่ 1 ก็จะได้รับปฏิกิริยาทั้งทางวาจาและอาการปฏิกิริยาจากสมาชิกที่เหลือด้วย ทำให้ข้อมูลภายในกลุ่มกระจายถึงกัน และมีจำนวนข้อมูลอย่างเพียงพอ"

แลรี แอล บาร์เกอร์ (Lary L. Barker, 1991 : 74) กล่าวถึงกลุ่มและขนาดของกลุ่มที่มีประสิทธิภาพว่า "การที่จะเลือกสรรขนาดของกลุ่มที่เหมาะสมที่จะใช้อภิปราย เพื่อแก้ปัญหาว่าควรมีขนาดใด จะต้องพิจารณาว่าขนาดของกลุ่มควรจะมีใหญ่เพียงพอกี่ที่จะรวมคุณลักษณะ และทักษะของแต่ละคนได้อย่างมีความสัมพันธ์ อันเป็นสิ่งจำเป็นในการใช้แก้ปัญหา และต้องเลือกพอที่จะจัดสรรโอกาสให้แต่ละคนได้มีส่วนร่วมอย่างแท้จริง"

เอ็ดเวิร์ด เอ มาบราย (Edward A. Mabry, 1980 : 6) กล่าวถึงขนาดของกลุ่มต่อผลการทำงานของกลุ่มว่า "ถ้ากลุ่มมีขนาดใหญ่จะมีเวลาเหลือน้อยมากสำหรับให้สมาชิกได้อภิปราย จะเป็นผลทำให้เกิดการพัฒนาและเสริมสร้างความสัมพันธ์กับสมาชิกอื่นน้อยไปด้วย ทำให้อภิปรายได้น้อยครั้ง อาจเกิดการผูกขาดในการพูด และปรากฏกลุ่มเล็กในกลุ่มใหญ่"

สจิวต แอล ทับส์ (Steward L. Tubbs, 1992 : 104-105) กล่าวถึงความเหมาะสมของจำนวนสมาชิกภายในกลุ่มว่า "กลุ่มที่มีสมาชิก 2 คน จะพบความตันในการแสดงความคิดเพราะมีสมาชิกน้อยเกินไป กลุ่มที่มีสมาชิก 3 คน ก็ยังเล็กไปและมีแนวโน้มเอียงของการแสดงเหตุผลในลักษณะ 2 : 1 กลุ่มที่มีขนาด 4 คน จะมีคุณภาพมากกว่า แต่เพราะจำนวนสมาชิกเป็นเลขคู่ อาจเกิดการลงคะแนนที่ไม่เป็นเอกฉันท์ กลุ่มที่มีจำนวน 5 คน จะเป็นกลุ่มที่มีคุณภาพ ด้วยกลุ่มที่มีสมาชิกเท่านี้จะเลือกพอสำหรับก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์กันอย่างเต็มที่ และใหญ่พอที่จะก่อให้เกิดการระดมความคิดที่เพียงพอ และการลงความเห็นที่เป็นเอกฉันท์ กลุ่มที่มีสมาชิกมากกว่า 5 คน สมาชิกจะบ่นว่าใหญ่ไป ไม่สามารถมีส่วนร่วมได้บ่อยครั้งและกลุ่มที่ใหญ่ไปจะก่อให้เกิดกลุ่มเล็กในกลุ่มใหญ่"

จากการแสดงทัศนะ เกี่ยวกับขนาดอันเหมาะสมของการอภิปรายกลุ่มย่อย จะเห็นว่ากลุ่มย่อยที่มีสมาชิกประมาณ 5 คน จะเป็นกลุ่มย่อยที่มีประสิทธิภาพในการทำงาน เพราะ

นอกจากสมาชิกแต่ละคนจะได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดกันอย่างทั่วถึงแล้ว ปริมาณของ ข้อมูลและความคิดที่แสดงออกจะมีจำนวนมากเพียงพอที่จะใช้ เพื่ออภิปรายร่วมกันอีกด้วย

1.3 บทบาทและหน้าที่ของสมาชิกในกลุ่มย่อย

การจัดการเรียนการสอนโดยใช้การอภิปรายกลุ่มย่อยนั้น นักเรียนแต่ละคน ที่เป็นสมาชิกในกลุ่ม ย่อมมีบทบาทของตนแตกต่างกันไป ดังที่ เลียนาร์ด เอช คลาก และ เออร์วิง สตาร์ (Leonard H. Clark and Irving Starr, 1976 : 197- 199) จำแนกบทบาทของสมาชิกในกลุ่มย่อยไว้ ดังนี้

ก. บทบาทและหน้าที่ของผู้นำในการอภิปรายกลุ่มย่อย ผู้นำกลุ่มย่อยมี บทบาทและหน้าที่ ดังนี้

1. ผู้นำกลุ่มจะต้องจัดเตรียมกิจกรรมอย่างมีจุดมุ่งหมาย
2. ผู้นำกลุ่มจะต้องดูให้ผู้ร่วมอภิปรายทุกคน เข้าใจจุดประสงค์และ หัวข้อของการอภิปราย รวมทั้งให้ทุกคนมีส่วนร่วมในการอภิปรายด้วย
3. ผู้นำกลุ่มจะต้องไม่ทำให้เกิดการครอบงำในการอภิปราย โดย กำหนดให้ตนเองมีบทบาทน้อยที่สุดในการอภิปราย เพื่อเปิดโอกาสให้สมาชิกได้อภิปรายกันอย่าง เต็มที่

นอกจากนี้ยังกล่าวเพิ่มเติมถึงแบบอย่างของผู้นำกลุ่มที่ดีไว้ดังนี้

1. ผู้นำกลุ่มจะต้องให้ความสนใจอย่างแท้จริงกับหัวข้อที่มีอยู่
2. ผู้นำกลุ่มจะต้องมีอารมณ์ขัน
3. ผู้นำกลุ่มจะต้องเป็นคนเอาจริงเอาจัง
4. ผู้นำกลุ่มจะต้องสนใจและยอมรับทุก ๆ ความคิดเห็นของทุกคน
5. ผู้นำกลุ่มจะต้องไม่ลงความเห็นใด ๆ เพียงลำพัง และมี

ความอดทน

6. ผู้นำกลุ่มจะต้องคะยั้นคะยอให้สมาชิกได้ร่วมอภิปรายกันอย่าง

ทั่วถึง

ข. บทบาทและหน้าที่ของผู้จัดบันทึกการอภิปราย มีหน้าที่สำคัญ คือ บันทึก การอภิปราย หน้าที่นี้ค่อนข้างยากสำหรับนักเรียน ครูจะต้องคอยช่วยเหลือนักเรียนที่ทำหน้าที่นี้ นอกจากนี้ ยังต้องจดบันทึกการตัดสินใจที่สำคัญและทิศทางของการอภิปรายภายในกลุ่มด้วย

ค. บทบาทและหน้าที่ของผู้ร่วมอภิปราย การจัดการอภิปรายกลุ่มย่อย ผู้ร่วมอภิปรายจะมีบทบาททั้งในฐานะที่เป็นผู้พูดแสดงความคิดเห็นและผู้รับฟังความคิดเห็น ผู้ร่วมอภิปรายจะต้องมีความสามารถในการพูดและการฟัง ในขณะที่มีส่วนร่วมในการอภิปราย ซึ่งขณะอภิปรายนั้นผู้อภิปรายจะต้องใช้คำพูดอย่างชัดเจน การใช้คำพูดง่าย ๆ และตรงจุดประสงค์ จะทำให้ผู้ร่วมอภิปรายคนอื่น ๆ เข้าใจในความคิดที่แสดงออกได้ดียิ่งขึ้น

นอกจากนี้ บี แบบบิงตัน สมิธ (B. Babington Smith, 1985 : 56) ยังกล่าวเสริมถึงบทบาทของผู้ร่วมอภิปรายว่า "บทบาทของสมาชิกในกลุ่มย่อยนั้น จะต้องให้การสนับสนุน เลือกเฟ้นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความคิด ความรู้สึก รวมทั้งการยอมรับในข้อมูลต่าง ๆ ซึ่งความคิดเห็นทั้งหลายที่แสดงออก ผู้ร่วมอภิปรายจะต้องนำมาหลอมรวมกันจนกลายเป็นทัศนะของกลุ่ม อีกทั้งผู้ร่วมอภิปรายยังต้องมีบทบาทในการประเมินและตีความในความคิดเห็นของสมาชิกคนอื่น ๆ ด้วย"

การอภิปรายกลุ่มย่อยจะประสบความสำเร็จได้ต้องอาศัยสมาชิกที่เข้าใจในบทบาทและหน้าที่ของตน สามารถที่จะดำเนินการอภิปรายไปตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

1.4 บทบาทและหน้าที่ของครูผู้สอน

ในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การอภิปรายกลุ่มย่อยนั้น ครูผู้สอนมีส่วนช่วยเหลือให้นักเรียนสามารถดำเนินการอภิปรายได้อย่างประสบความสำเร็จ โดยให้คำแนะนำ ช่วยนักเรียนวางแผนในการดำเนินการอภิปราย และมีส่วนร่วมในการเสริมความคิดเห็น เพื่อให้นักเรียนอภิปรายอย่างตรงจุดตรงประเด็น ดังที่ สิริวรรณ ศรีพหล และ พันทิพา อุทัยสุข (2532 : 101-102) กล่าวถึงบทบาทและหน้าที่ของครูผู้สอนในระหว่างดำเนินการอภิปรายพอสรุปได้ดังนี้

1. ครูจะต้องมีบทบาทในการวางแผนการเรียนการสอน เริ่มตั้งแต่การพิจารณาหัวข้อการอภิปราย การตั้งวัตถุประสงค์ของบทเรียน การกำหนดรูปแบบของการอภิปราย และการแบ่งกลุ่มผู้เรียน
2. ครูจะต้องทำให้การอภิปรายดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยช่วยเหลือให้กลุ่มสามารถดำเนินงานไปได้ด้วยดี เช่น กระตุ้นให้ทุกคนมีส่วนร่วมในการเสนอความคิดเห็น คอยดูว่าสมาชิกในกลุ่มร่วมกิจกรรมอย่างทั่วถึงหรือไม่ คอยชี้แนะให้คำปรึกษาหรือแก้ปัญหา ถ้ากลุ่มต้องการ

3. ครูจะต้องมีส่วนร่วมในการวิเคราะห์ดี ความสรุป ในความคิดเห็นของผู้เรียนหรือผู้อภิปราย รวมทั้งการสรุปในช่วงสุดท้าย เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสรุปสาระสำคัญของการเรียนอย่างชัดเจน

4. ครูจะต้องมีบทบาทในการประเมินผล โดยดูว่า มีข้อดีที่ควรส่งเสริมอย่างไร รวมทั้งมีข้อจำกัดอะไรที่จะต้องแก้ไขต่อไป

นอกจากบทบาทและหน้าที่ดังกล่าวแล้ว ครูผู้สอนจำเป็นต้องมีคุณลักษณะบางประการในอันที่จะเสริมให้การอภิปรายมีคุณค่าอย่างสมบูรณ์ เช่น มีความสามารถในการเลือกหัวข้อหรือประเด็นในการอภิปราย มีใจกว้างและยอมรับในความคิดเห็นมีอารมณ์ขันในบางครั้ง และมีความเป็นทางการเมื่อมีความจำเป็น เห็นความสำคัญของผู้เรียนมีความสามารถในการสรุปเนื้อหาหรือความคิดเห็น และมีความสามารถในการจัดการอภิปราย

1.5 ประเด็นหรือหัวข้อที่ใช้ในการอภิปราย

ในการอภิปรายแต่ละครั้ง ประเด็นหรือหัวข้อที่ใช้ในการอภิปรายต้องกำหนดให้ตรงกับวัตถุประสงค์และตรงกับลักษณะของเนื้อหาที่จะนำมาอภิปราย ซึ่งการตั้งประเด็นหรือหัวข้อในการอภิปรายตามลักษณะของเนื้อหานั้น สจิวต์ แอล ทับส์ (Stewart L. Tubbs, 1992 : 113-114) เสนอแนะไว้ดังนี้

1. ประเด็นหรือหัวข้อที่เกี่ยวกับข้อเท็จจริง ในการตั้งประเด็นหรือคำถามสำหรับการอภิปรายอาจจะเกี่ยวกับข้อเท็จจริงได้ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้อภิปรายตั้งเนื้อหา หรือนำข้อมูลมาเสนอ เพื่อให้ความรู้ที่เกี่ยวกับข้อเท็จจริงนั้น ๆ กระจ่างชัดยิ่งขึ้น ตัวอย่างเช่น "เชื้อโรคเอดส์สามารถแพร่กระจายในโรงเรียนได้หรือไม่" เป็นต้น

2. ประเด็นหรือหัวข้อที่เกี่ยวกับการให้เหตุผล เช่น ประเด็นปัญหาที่เกี่ยวกับ ทำไม อย่างไร เพราะอะไร มักเน้นหัวข้อที่เหมาะสมกับการอภิปราย เพราะผู้เรียนสามารถนำเอาเหตุผลมาสัมพันธ์กัน และเปิดโอกาสให้แสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่ ตัวอย่างเช่น "ทำไมมนุษย์จึงมีความสามารถในการพัฒนาตนเองได้ไม่เท่าเทียมกัน" เป็นต้น

3. ประเด็นหรือหัวข้อที่เกี่ยวกับคุณค่า ประเด็นหรือปัญหาที่เกี่ยวกับคุณค่า มักจะต้องอาศัยการตัดสินใจ การเสนอแนวคิดในนานาทัศนะจากผู้ร่วมอภิปรายแต่ละคนจะทำให้ปัญหานั้นได้รับการถกเถียงและการตัดสินใจว่าอะไรควรเน้น อะไรถูก อะไรดี ตัวอย่างเช่น "ทำไมคนถึงหันมานิยมให้คุณค่ากับวัตถุมากกว่าจิตใจ" เป็นต้น

4. ประเด็นหรือหัวข้อที่เกี่ยวกับนโยบาย เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสแสดงปฏิกิริยาต่อนโยบายนั้น ๆ เช่น ทักษะคิดที่มีต่อนโยบาย ความคิดเห็นและทางเลือกอื่น ๆ ตัวอย่างเช่น "ทำอย่างไรผู้หญิงจึงจะมีสิทธิอันเท่าเทียมกันในสังคมปัจจุบัน" เป็นต้น จะเห็นว่าประเด็นหรือหัวข้อในการอภิปราย เป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งที่จะทำให้การอภิปรายดำเนินไปอย่างมีทิศทางที่แน่นอน ตรงตามจุดมุ่งหมาย ไม่ออกนอกเส้นทาง และก่อให้เกิดผลสำเร็จในการอภิปราย

1.6 ประโยชน์และคุณค่าของการอภิปรายกลุ่มย่อย

การใช้การอภิปรายกลุ่มย่อยในการเรียนการสอน ก่อให้เกิดประโยชน์และคุณค่า ดังที่ เลียวนาร์ด เอช คลาร์ก และ เออร์วิง สตาร์ (Leonard H. Clark and Irving Starr, 1976 : 95) กล่าวไว้พอสรุปได้ดังนี้

1. การอภิปรายกลุ่มย่อยจะทำให้ให้นักเรียนแต่ละคนได้มีส่วนร่วมแลกเปลี่ยนหน้าที่และบทบาทต่าง ๆ

2. การอภิปรายกลุ่มย่อยจะก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนรู้ด้านต่าง ๆ ดังนี้

2.1 ในลักษณะของการแก้ปัญหา กลุ่มย่อยจะประสบความสำเร็จมากกว่ารายบุคคล

2.2 กลุ่มย่อยจะช่วยพัฒนาความคิดเชิงวิเคราะห์ของนักเรียน

2.3 กลุ่มย่อยจะทำให้ข้อมูลที่ศึกษาขยายกว้างออกไปมากยิ่งขึ้น

2.4 กลุ่มย่อยจะ เปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนรู้อย่างกว้างขวางลึกและครอบคลุม

2.5 กลุ่มย่อยจะทำให้ให้นักเรียนได้มีโอกาสพัฒนาการค้นคว้าหาข้อมูล และทักษะการเรียนรู้

3. การอภิปรายกลุ่มย่อยจะ เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีการเรียนรู้ทักษะทางสังคมและพัฒนาทัศนคติที่ดีต่อกลุ่มและสังคม อันเป็นผลทำให้เกิดการรู้จักให้ และการเป็นผู้ยอมรับ

4. การอภิปรายกลุ่มย่อย สามารถพัฒนาความสามารถของกลุ่มได้

5. การอภิปรายกลุ่มย่อย ช่วยพัฒนาความไว้วางใจ และทำให้สามารถกำหนดทิศทางอันแน่นอนของตนเองได้

6. การอภิปรายกลุ่มย่อย เพิ่มความน่าสนใจในการเรียนหลายประการ
คือ

6.1 ช่วยให้เห็นวิธีการสอนและจุดประสงค์ปรับใช้กันได้อย่างสมดุล

6.2 ช่วยให้การเรียนการสอนมีความก้าวหน้า

6.3 ช่วยทำให้ปลดปล่อยจากการเรียนที่น่าเบื่อมาเป็นการเปิด

โอกาสให้นักเรียนได้ใช้พลังที่มีอยู่ในตนโดยการมีส่วนร่วมในการเรียน

นอกจากนี้ สิรีวรรณ ศรีพหล และ พันทิพา อุทัยสุข (2532 : 91-92) ยังได้จำแนกคุณค่าของการอภิปรายที่นักเรียนจะได้รับตามทักษะด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ด้านความรู้

1.1 ผู้เรียนสามารถพัฒนาความรู้ของตนในระหว่างที่เข้าร่วม
การอภิปราย คือ ได้แสดงความคิดโต้แย้ง หรือสนับสนุน เมื่อมีความรู้เรื่องนั้น ๆ

1.2 ผู้เรียนสามารถรวบรวมและจัดลำดับความรู้ของตนเองก่อนจะ
อภิปราย

2. ด้านทัศนคติ

2.1 ผู้เรียนได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นและยอมรับมติของกลุ่ม
ซึ่งจะเป็นการรับเอาค่านิยมทางด้านประชาธิปไตยไปด้วย

2.2 ผู้อภิปรายแต่ละคนยอมแสดงเจตคติและค่านิยมต่าง ๆ กัน
ออกไป ทำให้เกิดการยอมรับหรือคล้อยตาม ถ้าสิ่งนั้นเป็นสิ่งถูกต้อง

3. ด้านทักษะการเรียนรู้

3.1 ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฝนการใช้ความคิดเชิงเหตุผลเปรียบเทียบ
และแยกแยะอย่างมีลำดับ

3.2 ผู้เรียนมีโอกาสทำงานร่วมกับคนอื่น ๆ การทำงานในลักษณะนี้
จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจทักษะการทำงานร่วมกันกับกลุ่ม

3.3 การเข้าร่วมการอภิปรายจะส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักวิธีการพูด
อย่างถูกต้อง มีเหตุผล และพูดตรงประเด็น

จากการรวบรวมประโยชน์และคุณค่าของการใช้การอภิปรายกลุ่มย่อยใน
การเรียนการสอน จะเห็นว่าการอภิปรายกลุ่มย่อยเป็นเทคนิควิธีสอนที่น่าสนใจ สามารถนำไปใช้
ได้กับทุกรายวิชา เพราะนอกจากจะช่วยให้นักเรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดใน

เนื้อหาวิชาแล้ว ยังส่งเสริมให้เกิดความสัมพันธ์กันในกลุ่มและสร้างบรรยากาศของความเป็น
ประชาธิปไตยด้วย

2. การใช้การอภิปรายกลุ่มย่อยในการเรียนการสอนภาษาไทย

การนำการอภิปรายกลุ่มย่อยมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยนั้น สามารถนำมา
ใช้สอนทักษะทางภาษาทั้งสี่ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน การสอน
วรรณคดีไทย และหลักภาษาไทย ซึ่งนักวิชาการเสนอแนะแนวการสอนไว้ ดังนี้

สมถวิล วิเศษสมบัติ (2525 : 101) เสนอแนะการนำการอภิปราย
กลุ่มย่อยมาใช้หลังการสอนเรื่องคำบาลี สันสกฤต ในภาษาไทยว่า "เมื่อเรียนเรื่องคำบาลี
สันสกฤตแล้ว แบ่งกลุ่มนักเรียนประมาณ 5-10 คน มาระดมความคิด ช่วยกันหาคำที่เป็นบาลี
สันสกฤตที่นำมาใช้ในภาษาไทยมาเป็นตัวอย่างให้มาก ๆ"

สุจริต เพียรชอบ (2531 : 171) เสนอแนะการนำการอภิปราย
กลุ่มย่อยมาใช้ในการสอนวรรณคดีไทยว่า "ครูแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม แล้วมอบหมายให้นักเรียน
ปรึกษาหารือ ค้นคว้าในเรื่องต่าง ๆ เช่น ในการสอนวรรณคดีมรดกเรื่อง รามเกียรติ์ตอน
ศึกกุมภกรรณ ครูอาจมอบหมายให้นักเรียนกลุ่มที่ 1 อภิปรายเรื่อง รามเกียรติ์ ตอนก่อนถึง
เรื่อง ศึกกุมภกรรณ กลุ่มที่ 2 ศึกษาเรื่องคำศัพท์สำคัญ ๆ กลุ่มที่ 3 ศึกษาเรื่อง เนื้อเรื่องย่อ
กลุ่มที่ 4 ศึกษาหาข้อความที่ไพเราะพร้อมทั้งยกเหตุผล กลุ่มที่ 5 วิเคราะห์นิสัยตัวละครตลอดจน
รวบรวมข้อคิด คำคม ที่ได้จากเนื้อเรื่อง"

นอกจากนี้ สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์ทรัพย์ (2536 :
107-163) ยังได้เสนอแนะการนำการอภิปรายกลุ่มย่อยมาใช้ในการสอนทักษะทั้ง 4 ด้านดังนี้

ทักษะการฟัง

1. ครูแบ่งกลุ่มย่อยระดมความคิดเพื่อสร้าง เกณฑ์การวิจารณ์สิ่งที่ได้ฟัง
2. แบ่งกลุ่มอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับมารยาทในการฟัง

ดนตรี การชมภาพยนตร์ ละคร โดยยกสภาพที่เป็นจริงในสังคมปัจจุบันมาประกอบ

การอภิปราย และสรุปถึงมารยาทในการฟังดนตรี การชมภาพยนตร์ การชมละครที่ควรจะเป็น

3. แบ่งกลุ่มอภิปรายถึงประโยชน์ที่ได้รับจากการฟัง โดยเฉพาะเรื่อง
ที่เกี่ยวกับการแสวงหาความรู้

ทักษะการพูด

1. แบ่งกลุ่มอภิปรายระดมความคิด เกี่ยวกับลักษณะของการสนทนาที่ดี
2. แบ่งกลุ่มอภิปรายเกี่ยวกับข่าวและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยนำ

หนังสือพิมพ์หรือ ทีวีบนที่กเสียงมาเปิดประกอบการอภิปรายด้วย

ทักษะการอ่าน

1. มอบหมายให้แต่ละกลุ่มช่วยกันรวบรวมข่าวแล้วแต่ความสนใจ
มาอ่านและวิจารณ์กันในกลุ่ม
2. แจกข้อความให้นักเรียนในกลุ่มได้อ่านแล้วช่วยกันทำสังเขป และ
ออกมารายงานหน้าห้อง

3. แบ่งกลุ่มระดมความคิด สร้างเกณฑ์ในการอ่านออกเสียง แล้ว
รวบรวมไว้เป็นข้อปฏิบัติ เพื่อใช้ในการวิจารณ์และประเมินผลการอ่านของเพื่อน ๆ

ทักษะการเขียน

1. ให้นักเรียนอภิปรายระดมความคิดเกี่ยวกับการเขียน เรียบเรียง
ข้อความที่ดี แล้วเขียนใส่แผนภูมิไว้ใช้เป็นเกณฑ์ในการเขียนต่อไป
2. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อย ให้แต่ละกลุ่มไปรวบรวม
คำประพันธ์จากหนังสือ แบบเรียน หรือหนังสือวรรณคดี พร้อมทั้งถอดคำประพันธ์เป็นความเรียง
แล้วนำผลมาเสนอในชั้นเรียน

3. เมื่อมีการประชุมกลุ่ม ครูควรสนับสนุนให้นักเรียนเขียนรายงาน
การประชุมให้ถูกต้องตามรูปแบบ

4. ให้นักเรียนอภิปรายระดมความคิดเกี่ยวกับแนวทางในการเขียน
บันทึกสั้น ๆ เช่น เนื้อหาที่จะส่งสาร สำนวนภาษา และมารยาทในการเขียน

5. จัดการอภิปรายกลุ่มย่อย ให้นักเรียนอภิปรายแสดงความคิดเห็น
เกี่ยวกับประโยชน์ และคุณค่าของการเขียนบัตรอวยพรและบัตรเชิญที่นักเรียนสามารถนำไปใช้ใน
ชีวิตประจำวันได้

6. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อยประมาณ 3-5 คน ช่วยกันแต่งคำขวัญเพื่อปลุกใจให้นักเรียนเห็นความสำคัญของภาษาไทย เช่น ภาษาไทยหัวใจไทยทั้งชาติ ภาษาไทยเราจะไว้ซึ่งคุณค่า
7. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อยให้ช่วยกันแต่งนิทานตามจินตนาการของนักเรียน
8. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อย หากคำไวพจน์เพื่อเป็นการสะสมคำ เป็นการปูพื้นฐานในการแต่งคำประพันธ์ประเภทร้อยกรอง เช่น กลุ่มที่ 1 หากคำไวพจน์ของคำว่า ดอกไม้ กลุ่มอื่น ๆ หากคำไวพจน์ของคำว่า ช้าง ม้า น้ำ
9. อภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเลือกใช้คำในการแต่งคำประพันธ์ร้อยกรองให้เหมาะสม

การเรียนการสอนภาษาไทยโดยใช้การอภิปรายกลุ่มย่อยนั้น จะเป็นการช่วยพัฒนาทักษะการเรียนรู้และทักษะการใช้ภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทำให้นักเรียนได้ฝึกฝนความคิดในการส่งสารและรับสาร นอกจากนี้การได้แลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา จะทำให้นักเรียนได้รับความรู้อย่างกว้างขวาง และยังเสริมสร้างบรรยากาศการเรียนการสอนให้น่าสนใจยิ่งขึ้น

3. การเขียนความเรียงภาษาไทย

3.1 ความหมายของความเรียง

คำว่า "ความเรียง" มักจะพบคู่กับคำว่า "เรียงความ" ซึ่งคำสองคำนี้มีผู้ให้ความหมายทั้งในส่วนที่คล้ายคลึงกันและส่วนที่มีรายละเอียดแตกต่างกัน ดังนี้

เปลื้อง ฌ นคร (2512 : 1) ให้ความหมายของ "เรียงความ" และ "ความเรียง" ว่า "เรียงความเป็นการแสดงความคิด ความรู้สึก ความเข้าใจ ให้ผู้อื่นทราบ ส่วนความเรียง คือ ข้อความที่เรียงเป็นภาษาร้อยแก้วแล้ว โดยเน้นถึงความเรียงที่นักเรียนฝึกหัดกันในโรงเรียน โดยครูตั้งหัวข้อให้นักเรียนเขียน"

สิทธา พินิจภูวดล (2514 : 106-108) กล่าวถึงคำว่า "ความเรียง" พอสรุปได้ว่าความเรียงหมายถึง การแต่งหรือการเรียบเรียงด้วยคำให้เป็นเรื่องราว ภาษาที่ใช้ในความเรียงจะนำถ้อยคำมาเรียงกันอย่างอิสระ ส่วน "เรียงความ"

เป็นการเขียนประเภทหนึ่งซึ่งใช้สำนวนแบบความเรียง การเรียบเรียงความนั้นผู้เขียนจะแสดงออกซึ่งความรู้สึกนึกคิด ความเห็น ความเข้าใจ ตลอดจนความรู้ให้ผู้อ่านทราบ"

วิจิตรา แสงพลสิทธิ์ (2522 : 335) ให้ความหมายของคำว่า "ความเรียง" ไว้กว้างกว่าคำว่า "เรียงความ" โดยที่ความเรียงหมายถึง งานเขียนที่แต่งหรือเรียบเรียงขึ้น โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด ทัศนคติ หรือความต้องการให้ผู้อ่านทราบ ส่วนเรียงความจัดเป็นความเรียงชนิดหนึ่งที่มีรูปแบบเฉพาะตัวต่างจากงานเขียนประเภทอื่น

ปรียา หิรัญประดิษฐ์ (2529 : 544) ให้ความหมายของเรียงความว่า "เป็นงานเขียนประเภทหนึ่งที่ผู้เขียนได้แสดงออกซึ่งความคิด ความเห็น ความรู้สึก ความรู้ และความเข้าใจของตนเองออกมาให้ผู้อ่านทราบด้วยภาษาที่ดี เรียงความที่แสดงความคิด จินตนาการ ตลอดจนใช้ภาษาที่ดี มักจะมีผู้เรียกว่า "ความเรียง"

ประภาศรี สีหอำไพ (2531 : 73) กล่าวถึงความสับสนในการใช้คำว่า "ความเรียง" และ "เรียงความ" ซึ่งแต่เดิมคำว่า "เรียงความ" ใช้เรียกชื่อวิชาหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา ส่วนความเรียงจะหมายถึง การนำถ้อยคำมาเรียบเรียงเป็นข้อความเพื่อแสดงความคิด ความรู้สึก ความเข้าใจ ของผู้เรียบเรียงให้ผู้อ่านทราบ ประโยคแต่ละประโยคที่มีเนื้อเรื่องติดต่อกันเป็นข้อความใหญ่ จะเรียกว่า ความเรียงเรื่องหนึ่ง

จากการให้ความหมายของคำว่า "ความเรียง" และ "เรียงความ" ดังกล่าว แม้จะมีส่วนของรายละเอียดที่แตกต่างกันบ้าง แต่ทั้ง "ความเรียง" และ "เรียงความ" เป็นการเขียนที่มุ่งแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึก ทัศนะของผู้เขียน โดยการนำเอาถ้อยคำมาเรียบเรียงเป็นประโยคและข้อความที่สละสลวย สื่อสารได้ตรงตามต้องการ

3.2 ประเภทของความเรียง

ความเรียงสามารถแบ่งออกเป็นประเภทต่าง ๆ โดยอาศัยแนวทางการพิจารณา ดังนี้

ก. การแบ่งประเภทของความเรียง โดยพิจารณาจากลักษณะของ
โครงเรื่องซึ่ง เปลื้อง ฦ นคร (2516 : 141) แบ่งความเรียงตามลักษณะดังกล่าวได้
4 ประเภทคือ

1. เรียงความเรื่องประวัติศาสตร์ ได้แก่ ประวัติบุคคล ประวัติ
สมัยต่าง ๆ ตำนาน
2. เรียงความหมวดพรรณนา ได้แก่ พรรณนาถิ่นฐานบ้านเมือง
พรรณนาความรู้สึกนึกคิด พรรณนาหนังสือและเรื่องบันเทิงคดี พรรณนาเรื่องทั่ว ๆ ไป
3. เรียงความแผนกวรรณคดีวิจารณ์ ได้แก่ วิจารณ์หนังสือต่าง ๆ
วิจารณ์เรื่องเบ็ดเตล็ด
4. เรียงความปัญหาธรรม ภายิตต่าง ๆ

ข. การแบ่งประเภทของความเรียง โดยพิจารณาจากความมุ่งหมายของ
การเขียนซึ่ง เปลื้อง ฦ นคร (2514 : 16) แบ่งความเรียงตามลักษณะดังกล่าวได้
2 ประเภทคือ

1. ความเรียงเชิงสาระ นักไปทางวิชาการ ผู้เขียนต้องอธิบาย
ความรู้อย่างใดอย่างหนึ่ง ไม่คำนึงถึงการใช้สำนวนโวหารและความเพลิดเพลินของผู้อ่าน
2. ความเรียงเชิงปกิณกะ เน้นการให้ความคิดแก่ผู้อ่าน และคำนึง
ถึงความเพลิดเพลินเป็นประการแรก

ค. การแบ่งประเภทของความเรียง โดยพิจารณาจากท่วงทำนองใน
การเขียน ซึ่ง สิทธา พินิจภูวดล (2514 : 114) แบ่งความเรียงตามลักษณะดังกล่าว
พอสรุปได้ 4 ประเภทคือ

1. เรียงความเรื่องประวัติต่าง ๆ การเขียนเรียงความประเภทนี้
มักใช้โวหารทำนองบรรยาย เรื่องที่นำมาเขียนมักเป็นข้อเท็จจริง ไม่ต้องแทรกความรู้สึก
2. เรียงความเรื่องสุภาษิต กระทู้ธรรม และนามธรรม วิธีเขียน
เรียงความประเภทนี้ต้องอธิบายหรือให้คำจำกัดความของภาษิต หรือนามธรรมต่าง ๆ แล้ว
บรรยายให้ได้ความชัดเจน มักใช้โวหารทำนองเทศนา
3. เรียงความเชิงให้ความรู้ วิธีเขียนเรียงความประเภทนี้ อาศัย
เรื่องราวจากประสบการณ์เป็นข้อมูล โวหารที่ใช้มักเป็นบรรยายโวหาร

4. เรียงความแสดงความคิดเห็น วิธีเขียนเรียงความประเภทนี้ ผู้เขียนมีอิสระที่จะแสดงความคิดเห็นอย่างใดก็ได้ โดยอาศัยความเป็นจริงและหลักของเหตุผล

5. เรียงความแสดงความรู้สึก ส่วนสำคัญของเรียงความประเภทนี้ คือ ความรู้สึกที่แสดงออก ไวยากรณ์ที่ใช้ส่วนใหญ่จะเป็นพรรณนาไวยากรณ์

ง. การแบ่งประเภทของความเรียง โดยพิจารณาจากโอกาสของการเขียน ซึ่ง ชัยนันท์ นันทพันธ์ (2526 : 4) แบ่งความเรียงตามลักษณะดังกล่าวได้ 2 ประเภทคือ

1. เรียงความสอบไล่

2. เรียงความนอกห้องสอบไล่หรือเรียงความของผู้คงแก่เรียน

จ. การแบ่งประเภทของความเรียง โดยพิจารณาจากลักษณะของหัวข้อเรื่อง ซึ่ง ชัยนันท์ นันทพันธ์ (2526 : 10-14) แบ่งความเรียงตามลักษณะดังกล่าวได้ 5 ประเภท พอสรุปได้ดังนี้

1. เรียงความชีวประวัติบุคคล

2. เรียงความแบบปัญหา หัวข้อเรียงความอาจมีลักษณะเป็นแบบกระตุ้ธรรมชาติ สุภชาติหรือคำพังเพย การอภิปรายทางวิชาการ หรือการโต้เถียง

3. การเขียนคำปราศรัย หรือสุนทรพจน์

4. การเขียนวิจารณ์หนังสือ

5. การเขียนวิจารณ์เหตุการณ์และสถานการณ์

การแบ่งความเรียงออกเป็นประเภทต่าง ๆ โดยพิจารณาจากลักษณะของโครงเรื่อง ความมุ่งหมายของการเขียน ท่วงทำนองการเขียน โอกาสของการเขียนและลักษณะของหัวข้อเรื่อง ทำให้มองเห็นแนวความคิดและเนื้อหาสาระของผู้เขียนที่ต้องการสื่อไปยังผู้อ่านได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

3.3 ลักษณะของความเรียงที่ดี

เปลื้อง ณ นคร (2512 : 2-3) กล่าวถึงลักษณะของความเรียงที่ดีว่า ต้องประกอบด้วยองค์ประกอบทั้ง 3 ส่วน พอสรุปได้ดังนี้

1. เอกภาพ (Unity) ได้แก่ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เรียงความเรื่องหนึ่ง ๆ จะต้องมีใจความและความมุ่งหมายอันสำคัญแต่เพียงอย่างเดียว

2. สัมพันธภาพ (Coherence) ได้แก่ ความเกี่ยวโยงข้อความต่าง ๆ จะต้องดำเนินไปเป็นลำดับต่อเนื่องกัน ความคิดที่เขียนลงไปในนั้นจะต้องมีลำดับรับกัน ให้ความความต่อกันประดุจลูกโซ่ อย่าให้เนื้อความขาดห้วง และต้องชัดเจนไม่คลุมเครือ

3. สำนวนภาพ (Emphasis) ได้แก่ การเน้นใจความที่สำคัญ ความใดที่สนับสนุนเนื้อเรื่องให้เด่นชัด จะต้องอยู่ในหน้าที่เด่น และต้องมีเนื้อที่มาก ส่วนผลความต้องกล่าวแต่น้อย เพื่อไม่ให้แย้งที่ข้อความสำคัญ

นอกจากองค์ประกอบสำคัญดังกล่าวมาแล้วนั้น เจือ สตะเวทิน (2517 : 21) ยังกล่าวเสริมถึงลักษณะของความเรียงที่ดีว่า "ต้องมีเนื้อเรื่องเหมาะสม ลำดับเรื่องเหมาะสม และท่วงทำนองการเขียนดี"

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2520 : 61) กล่าวถึงความเรียงที่ดีว่า "ต้องมีจุดมุ่งหมายในการเขียนที่แน่นอน มีการเปิดเรื่อง ปิดเรื่อง และดำเนินเรื่องตามสัดส่วนที่เหมาะสม"

ประภาสรี สีหอำไพ (2524 : 340-341) เน้นว่า "ความเรียงที่ดีนั้นจะต้องมีการเสนอความคิดอย่างมีระเบียบระบบ มีความกระชับ แสดงความคิด ได้ชัดเจน และใช้ถ้อยคำรูปประโยคได้ถูกต้องเหมาะสมตามความนิยม"

จากข้อเสนอแนะทั้งหมดจะเห็นว่า ความเรียงที่ดีนั้นจะต้องประกอบด้วย เนื้อหาดี มีสาระ และเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กันตลอดเรื่อง มีความเป็นเอกภาพ มีการแสดงความคิดที่ดี และการจัดลำดับความคิดที่ถูกต้อง รู้จักเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวน และนำมาเรียบเรียงเป็นประโยคตลอดจนเป็นข้อความได้อย่างถูกต้อง สื่อความหมายอย่างชัดเจน

3.4 การสอนการเขียนความเรียง

การสอนการเขียนความเรียงนั้น สามารถเลือกใช้เทคนิคและวิธีสอนได้หลายอย่าง ดังที่นักวิชาการเสนอแนะไว้ดังนี้

ประสิทธิ์ กาศย์กลอน (2518 : 184-188) เสนอแนะแนวการสอนการเขียนความเรียงในแต่ละองค์ประกอบ พอสรุปได้ดังนี้

การเขียนคำนำ ต้องเขียนเข้าใจผู้อ่าน และทำให้ผู้อ่านสนใจที่
 ตื่นเต้น อยากอ่านเรื่องที่จะเขียน โดยอาจตั้งเป็นคำถาม ประชญาชวนคิด ยกสุภาษิต คำขวัญ
 คำคม ขึ้นมากล่าว ให้คำจำกัดความหรือยกเรื่องแปลก ๆ มากล่าวนำ ข้อสำคัญอย่าเขียนให้
 ยาวเกินไปหรือออกนอกเรื่อง

การเขียนเนื้อเรื่อง ต้องเขียนให้มีแนวคิดอย่างเดียว โดยให้ทุกส่วน
 ของเรื่องสัมพันธ์กันโดยตลอด มีการเน้นส่วนที่สำคัญ ในขณะที่เดียวกันก็ต้องมีความชัดเจน แจ่มแจ้ง
 และมีเหตุผล เนื้อเรื่องอาจแบ่งเป็นหลายตอน

การเขียนสรุป ต้องฝากความประทับใจ หรือข้อคิดให้แก่ผู้อ่าน ซึ่ง
 อาจใช้วิธีการเดียวกับการเขียนคำนำ ข้อสำคัญก็คือ บทสรุป มิใช่การสรุปเรื่องราวที่กล่าวแล้ว
 นำมากล่าวซ้ำอีก

สมพร มั่นตะสูตร (2526 : 150-152) เสนอแนะแนวการสอน
 การเขียน พอสรุปได้ดังนี้

1. ให้นักเรียนเลือกเรื่องที่จะเขียนด้วยตนเอง ครูอาจชี้แนะเรื่องที่เหมาะสมกับวัยของนักเรียน
2. ยั่วยุให้นักเรียนเกิดความอยากแสดงออกทางความคิดผ่านการเขียน ด้วยการชักชวน สนทนาถึงสิ่งที่น่าสนใจที่อยู่รอบตัว อาจเป็นสิ่งแวดล้อม เหตุการณ์หรือข่าวประจำวัน
3. ใช้อุปกรณ์การสอนที่เหมาะสม เช่น หุ่นรูปสัตว์ต่าง ๆ ภาพหุ่นจำลองของจริง เพื่อฝึกให้เขียนบรรยายโวหาร พรรณาโวหาร หรือเขียนเรียงความตลอดเรื่อง
4. นำตัวอย่างเรียงความที่ดี ๆ มาให้นักเรียนอ่านมาก ๆ
5. ให้นักเรียนผูกเรื่องจากคำศัพท์ที่ครูให้หรือนักเรียน รวบรวมคำแปลก ๆ จากหนังสือพิมพ์มาแล้วนำมาผูกเรื่องใหม่เป็นการส่งเสริมจินตนาการ
6. ครูและนักเรียนช่วยกันวางโครงเรื่องที่น่าสนใจ แล้วให้นักเรียนเขียนเรื่องตามโครงเรื่องที่ได้ออกไว้
7. การเขียนเรียงความเชิงวิชาการ ครูต้องแนะนำแหล่งข้อมูลที่จะศึกษา และวิธีการเขียนเรียงความเชิงวิชาการให้ก่อน

8. เมื่อพบข้อบกพร่องไม่ว่าจะเป็นการจัดลำดับเรื่องราว การใช้ถ้อยคำ สำนวนโวหาร การผูกประโยค ครูต้องแก้ไขเป็นลายลักษณ์อักษรให้นักเรียนทุกคน และนำข้อบกพร่องมาเสนอหน้าชั้นพร้อมแก้ไขให้ดูเป็นแบบอย่าง
9. คัดผลงานเขียนเรียงความที่ดีของนักเรียนในชั้นมาอ่านให้นักเรียนฟัง เพื่อส่งเสริมด้านกำลังใจที่จะเขียนให้ดีขึ้น
10. ให้นักเรียนเขียนแสดงอารมณ์และพฤติกรรมที่นักเรียนคิดว่าตนเองจะทำ เมื่อเกิดอารมณ์ต่าง ๆ เช่น รัก โกรธ เกลียด ฯลฯ
11. ให้นักเรียนถอดคำประพันธ์หรือสุภาษิตแล้วเขียนเป็นเรียงความที่ สละสลวย

นอกจากนี้ สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์พรรย์ (2536 : 176) ยังได้เสนอแนะเกี่ยวกับการสร้างบรรยากาศที่ดีให้เกิดขึ้นในการสอนการเขียนเรียงความไว้ว่า "ในการสอนเรียงความนั้น บรรยากาศที่จะเอื้ออำนวยในด้านการเขียนก็เป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้นักเรียนเขียนเรียงความได้คล่อง มีความรู้สึกรักอยากเขียน ครูควรสร้างบรรยากาศที่ดีให้เกิดขึ้น เช่น ตัวครูเองก็มีบุคลิกภาพที่ดี หน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส เป็นกันเอง มีความเห็นอกเห็นใจ พร้อมทั้งจะให้คำแนะนำ และชื่นชมกับผลงานที่นักเรียนได้สร้างสรรค์ขึ้น นอกจากนี้การให้นักเรียนได้มีโอกาสช่วยกันเขียนร่วมกันทั้งชั้นบ้าง เป็นกลุ่มย่อยบ้าง เป็นรายบุคคลบ้าง ก็จะทำให้บรรยากาศไม่ซ้ำซาก"

จากข้อเสนอแนะเกี่ยวกับเทคนิคและวิธีสอนการเขียนความเรียงดังกล่าว จะเห็นว่าครูสามารถเลือกใช้วิธีการได้หลากหลายและสามารถเลือกใช้สื่อและอุปกรณ์การสอนทั้งที่เป็นของจริง หรือนำตัวอย่างการเขียนมาปรับใช้ในการสอนได้

4. เกณฑ์การประเมินการเขียนความเรียง

การใช้เกณฑ์ในการประเมินการเขียนความเรียงถือว่าเป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะถ้าผู้ตรวจขาดหลักเกณฑ์ในการตรวจแล้ว จะทำให้การประเมินไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ดังที่ โอ เอ็ม สมาดิ (O.M. Smadi, 1986 : 25) ตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับการตรวจงานเขียนของนักเรียนว่า ในการตรวจส่วนมากครูจะตรวจเพียงเรื่องกฎการผิดไวยากรณ์ และการสะกดผิด

หรือเพียงแต่ขีดเครื่องหมายถูก (/) แล้วเขียนว่า "ตรวจแล้ว" เท่านั้น โดยมีได้ให้คะแนน หรือประเมินผลความสามารถในการเขียนของผู้เรียน

จากความจำเป็นที่ต้องมีเกณฑ์ในการตรวจความเรียง จึงมีนักวิชาการเสนอแนะ เกณฑ์การตรวจความเรียงที่น่าสนใจ ดังนี้

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน (2518 : 12) แบ่งคะแนนการตรวจเรียงความ ดังนี้คือ

1. เนื้อเรื่อง ให้อยู่ละ 40 คำนึงถึงแนวคิด การจัดลำดับความคิด การขยายความคิดให้ชัดเจน
2. การใช้ภาษา ให้อยู่ละ 40 คำนึงถึง การใช้คำการผูกประโยค การสร้างย่อหน้าที่สมบูรณ์
3. รูปแบบ ให้อยู่ละ 10 คำนึงถึง ความถูกต้องของรูปแบบการเขียน
4. กลไกประกอบการเขียน ให้อยู่ละ 10 คำนึงถึง เรื่องตัวสะกด การรันต์ ลายมือ และความเป็นระเบียบเรียบร้อย

วัลลา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2526 : 83-84) ได้วิเคราะห์ความเรียง ที่มีผลสัมฤทธิ์สูงและผลสัมฤทธิ์ต่ำประกอบกัน พบว่า อาจารย์ผู้ตรวจให้คะแนนโดยพิจารณาจาก หัวข้อต่อไปนี้

1. สาระของความเรียง เรื่องที่สามารถอธิบายสาระครอบคลุมหัวใจเรื่อง ได้มาก จะได้รับการตัดสินจากผู้ตรวจให้เป็นความเรียงที่มีผลสัมฤทธิ์สูง
2. การเสนอความคิดเห็น ความเรียงที่ได้คะแนนสูงจะเสนอความคิดเห็น สอดแทรกในขณะที่อธิบายประสบการณ์ต่าง ๆ ของผู้เขียน ความเรียงที่มีข้อคิดเห็นดี น่าสนใจ จะได้คะแนนสูง
3. สำนวนภาษา และวิธีการเรียบเรียงความ สามารถเขียนได้สละสลวย ต่อเนื่องชวนอ่าน และน่าสนใจ
4. สะอาด ลายมือดี ตัวสะกดการันต์ถูกต้อง

ซี อาร์ คูเปอร์ (C.R. Cooper, 1977 : 7-8) เสนอการตรวจ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ โดยจัดอันดับคุณภาพในองค์ประกอบต่าง ๆ ไว้ 3 กลุ่มคือ สูง (High) กลาง (Middle) และต่ำ (Low) ดังนี้

	ต่ำ	กลาง	สูง
ลักษณะเด่นทั่วไป (General Merit)			
ความคิด (Idea)	2-4	6-8	10
การเรียบเรียงข้อความ (Organization)	2-4	6-8	10
การใช้คำ (Wording)	1-2	3-4	5
อรรถรส (Flavour)	1-2	3-4	5
กลไกทางภาษา (Mechanics)			
การใช้ภาษา (Usage)	1-2	3-4	5
เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation)	1-2	3-4	5
การสะกดคำ (Spelling)	1-2	3-4	5
ลายมือ (Handwriting)	1-2	3-4	5

ฮาโรลด์ แมดเซน (Harold Madsen, 1983 : 120-121) เสนอแนะเกณฑ์การตรวจที่ใช้วิธีวิเคราะห์โดยมุ่งแยกประเมินองค์ประกอบต่าง ๆ ของงานเขียน โดยใช้วิธีการหักคะแนน (Points-off Method) เริ่มด้วยให้ผู้เรียนมีอยู่ 100 คะแนน แล้วต้องเสียคะแนนจากข้อบกพร่องของงานเขียน สิ่งที่ผู้สอนจะพิจารณาในการตรวจให้คะแนน คือ องค์ประกอบต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. กลไกการเขียน (Mechanics) ซึ่งรวมถึง การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการขึ้นต้นด้วยอักษร
2. การสะกดคำ (Spelling) คำที่ผิดซ้ำจะไม่หักคะแนนเพิ่มอีก
3. ไวยากรณ์ (Grammar) จะรวมเรื่องพื้นฐานทั้งหลายที่ได้สอนไปแล้ว เช่น ความหมายของประโยค การเรียงลำดับคำ

4. การจัดลำดับเรื่องราว (Organization) ถือเป็นองค์ประกอบสำคัญของการเขียน

5. การเลือกใช้คำศัพท์ (Vocabulary Choice)

นอกจากนี้ แมคเซน ยังเสนอแนวทางวิเคราะห์อีกแบบหนึ่ง ตรงกันข้ามกับวิธีแรกคือ กำหนดเป็นคะแนนสำหรับงานเขียนในแต่ละองค์ประกอบไว้ ตัวอย่างเช่น

1. กลไกการเขียน	20%
2. การเลือกใช้คำศัพท์	20%
3. ไวยากรณ์และการใช้ภาษา	30%
4. การลำดับเรื่อง	30%

เอช แอล จาคอบส์ (H. L. Jacobs, 1981 : 89-96) ได้เสนอแนะการตรวจเรียงความ โดยใช้เกณฑ์การประเมินที่เรียกว่า ESL Composition Profile ซึ่งเป็นวิธีการตรวจเรียงความที่ละเอียดมาก โดยผู้ตรวจต้องตัดสินเรียงความทั้งเรื่องว่า ผู้เขียนได้สื่อความคิดและความหมายในกระบวนการสื่อสาร ไปยังผู้อ่านตามที่มุ่งหวังได้หรือไม่ จาคอบส์ชี้ให้เห็นถึงสาเหตุบางประการที่ทำให้ผู้ตรวจไม่เชื่อมั่นในการตัดสินงานเขียนและการตรวจที่ไม่คงที่ เช่น ผู้ตรวจแต่ละคนอาจมีเกณฑ์ในการประเมินผลที่แตกต่างกัน โดยที่ผู้ตรวจคนหนึ่งอาจเข้มงวดในการให้คะแนน ในขณะที่อีกคนหนึ่งให้คะแนนง่าย หรือแม้แต่การนำเกณฑ์การตรวจมาใช้ก็อาจจะแตกต่างกัน นอกจากนี้ผู้ตรวจบางคนอาจลำเอียงโดยไม่รู้ตัว ด้วยการคาดหวังความสามารถของผู้เขียนไว้ก่อน หรืออาจให้คะแนนจากส่วนประกอบบางประการที่ปรากฏให้เห็นเท่านั้น เช่น ลายมือ คำที่สะกดผิด หรือกลไกทางภาษา หรือความคิดทางไวยากรณ์อื่น ๆ ที่ไม่ใช่เกณฑ์ในการสื่อสาร ซึ่งผู้ตรวจแต่ละคนอาจจะมีจุดเน้นในการประเมินเรียงความแตกต่างกัน เช่น บางคนอาจจะเน้นความคิดของผู้เขียนเป็นสำคัญ หรือบางคนอาจพิจารณาเพียงแต่การเรียบเรียงเรื่องราวและการวิเคราะห์ข้อมูล เป็นต้น

ด้วยเหตุดังกล่าว จาคอบส์ จึงเน้นว่าการตรวจแบบ ESL Composition Profile เท่านั้นที่สามารถควบคุมสาเหตุต่าง ๆ เหล่านี้ได้ โดยพิจารณาลักษณะรวม ๆ

ของการเขียนนั้น ๆ ซึ่งวิธีการใช้ ESL Composition Profile ในการประเมินผล
เรียงความ มีเกณฑ์การให้คะแนนเป็น 5 ส่วนดังนี้

1. เนื้อหา (Content)	30	คะแนน
2. การเรียบเรียงเรื่องราว (Organization)	20	คะแนน
3. การใช้ถ้อยคำสำนวน (Vocabulary)	20	คะแนน
4. การใช้ไวยากรณ์ (Language Use)	25	คะแนน
5. กลไกทางภาษา (Mechanics)	5	คะแนน

ในแต่ละส่วนจะแบ่งคะแนนออกเป็น 4 ระดับคือ

1. ดีมากถึงยอดเยี่ยม (Very good to excellent)
2. ปานกลางถึงดี (Average to good)
3. อ่อนถึงใช้ได้ (Poor to fairly)
4. อ่อนมาก (Very poor)

ในการนำเกณฑ์การประเมินความเรียงไปใช้นั้น จากอบส์ (Jacobs, 1981 :
92-96) ได้ให้แนวการตรวจในแต่ละองค์ประกอบไว้ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านเนื้อหา พิจารณาจาก

1.1 การมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่เขียน หมายถึง มีความเข้าใจใน
หัวข้อเรื่องที่เขียน เลือกใช้ข้อมูลที่แท้จริงหรือตรงกับหัวข้อเรื่อง มีเนื้อหาถูกต้องและมี
ความสัมพันธ์กันภายในเนื้อหาด้วย

1.2 เขียนได้ใจความ หมายถึง สามารถเขียนขยายใจความสำคัญ มี
เนื้อหาและรายละเอียดของเนื้อหาที่ชัดเจน สามารถแสดงออกถึงรายละเอียดได้ด้วยการอธิบาย
ประกอบตัวอย่าง มีการเปรียบเทียบ การให้นิยาม เป็นต้น

1.3 เขียนขยายความต่อเนื่อง หมายถึง สามารถเขียนขยายหัวข้อเรื่อง
ออกไปจนกว้างและครบถ้วน มีการให้เหตุผลในลักษณะของการ
เปรียบเทียบ การยกข้อเท็จจริง การให้ตัวอย่างประกอบ

1.4 เนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องที่เขียน หมายถึง ข้อมูลที่นำมาเขียนถูกต้อง
ชัดเจนตรงกับหัวข้อเรื่อง ปราศจากข้อมูลที่ไม่เกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่อง

2. องค์ประกอบด้านการเรียบเรียงความคิด พิจารณาจาก

2.1 เขียนได้สละสลวย หมายถึง การแสดงความคิดสั้นไหลจากความคิดหนึ่งไปยังอีกความคิดหนึ่ง มีการกล่าวนำและกล่าวสรุป เลือกใช้ถ้อยคำ วลี ประโยคที่สามารถขยายใจความของเรื่องและสามารถเชื่อมความคิดถึงกันทั้งภายในย่อหน้าและระหว่างย่อหน้า

2.2 แสดงความคิดชัดเจนประกอบด้วยเหตุผล หมายถึง การแสดงความคิดตรงกับหัวข้อเรื่องและสัมพันธ์กันตลอดเรื่อง ประโยคใจความสำคัญของแต่ละย่อหน้าสนับสนุนและอยู่ในขอบเขตของหัวข้อเรื่อง

2.3 ความกะทัดรัด หมายถึง การแสดงความคิดตรงจุด กระชับตลอดเรื่องโดยไม่ออกนอกกลุ่มนอกทาง

2.4 เรียบเรียงความคิดดี หมายถึง สามารถแสดงความสัมพันธ์กันของความคิดอย่างชัดเจนทั้งความคิดในย่อหน้าและความคิดที่เชื่อมต่อระหว่างย่อหน้า

2.5 ลำดับความสมเหตุสมผล หมายถึง สามารถลำดับเหตุผลได้ถูกต้อง มีพัฒนาการทางการใช้เหตุผล

2.6 ความต่อเนื่อง หมายถึง แต่ละย่อหน้า แสดงถึงจุดประสงค์เดียว และต่อเนื่องกันตลอดเรื่อง

3. องค์ประกอบด้านการใช้ถ้อยคำ พิจารณาจาก

3.1 การเลือกใช้ถ้อยคำถูกต้อง หมายถึง มีการใช้ถ้อยคำ สำนวนอย่างถูกต้องตรงกับความคิดที่ต้องการแสดงออก สามารถเลือกสรรถ้อยคำเพื่อนำมาใช้ได้อย่างถูกต้องตรงกับตำแหน่งหน้าที่ของคำ ใช้ถ้อยคำเหมาะสมถูกต้องกับบริบท เลือกใช้คำเหมือนคำตรงข้ามได้ถูกต้องกับความหมาย ใช้คำได้หลายระดับความหมายในการแสดงความคิด

3.2 สื่อความหมายชัดเจน หมายถึง ใช้ถ้อยคำเหมาะสมกับเรื่อง เหมาะสมกับระดับของผู้อ่าน ตรงกับจุดมุ่งหมายของเรื่อง ใช้คำเข้าใจง่ายและเป็นที่คุ้นเคย และสามารถเลือกใช้ถ้อยคำที่ก่อให้เกิดความประทับใจ

4. องค์ประกอบทางการใช้โวหารณ์ พิจารณาจาก

4.1 การใช้รูปประโยคในการเขียน หมายถึง ประโยคที่ใช้ไม่ว่าจะเป็นประโยคซับซ้อน หรือประโยคแบบง่าย ๆ จะมีรูปแบบที่สมบูรณ์ ส่วนใหญ่จะมีความสามารถในการใช้ประโยคซับซ้อนได้ดี ใช้คำขยายได้ถูกต้อง วลีและประโยคขยายเหมาะสมกับหน้าที่และวางไว้ใน

ตำแหน่งที่ถูกต้อง มุขยประโยคและอนุประโยคสามารถเชื่อมกันโดยการใช้นำเชื่อมอย่างถูกต้อง มีการใช้คำสรรพนามได้อย่างถูกต้องกับคำนามที่ใช้แทน

4.2 ความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยค หมายถึง สามารถใช้คำต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง มีความสัมพันธ์กันระหว่างการใช้ประธานกับกริยา คำนามกับลักษณนาม คำกริยากับคำวิเศษณ์

5. องค์ประกอบด้านกลไกทางการเขียน พิจารณาจาก

5.1 ความรู้เกี่ยวกับเกณฑ์การเขียน หมายถึง สามารถสะกดคำได้ถูกต้องตามหลักการเขียน มีการแสดงความคิดที่ต่อเนื่องจากย่อหน้าหนึ่งไปยังอีกย่อหน้าหนึ่ง

5.2 ลายมือ หมายถึง ลายมืออ่านง่าย ไม่เป็นอุปสรรคต่อการสื่อสาร

งานวิจัย

1. งานวิจัยในประเทศ

ขวัญจิต ภิญโญชีพ (2522 : 46-47) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลการเรียนรู้จากการฟังรายการวิทยุ เพื่อการศึกษานอกระบบแบบฟังแล้วอภิปรายกับฟังแล้วไม่อภิปรายของนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับ 3 จำนวน 120 คน โดยแบ่งนักศึกษาออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 ฟังแล้วไม่อภิปราย กลุ่มที่ 2 ฟังแล้วอภิปรายเป็นกลุ่มใหญ่ กลุ่มที่ 3 ฟังแล้วอภิปรายเป็นกลุ่มย่อย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการฟัง ผลการวิจัยพบว่า การฟังรายการวิทยุแบบฟังแล้วอภิปรายเป็นกลุ่มใหญ่ให้ผลการเรียนรู้สูงกว่าแบบฟังแล้วอภิปรายเป็นกลุ่มย่อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนการฟังแล้วอภิปรายเป็นกลุ่มย่อยกับการฟังแล้วไม่อภิปรายให้ผลการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ถนอมจิตต์ เสนมา (2526 : 61) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเคมีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา จำนวน 80 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองสอนด้วยวิธีสืบสอบแบบจัดกิจกรรมอภิปรายระหว่างนักเรียนด้วยกัน และกลุ่มควบคุมสอนแบบสืบสอบแบบจัดกิจกรรมการอภิปรายระหว่างครูกับนักเรียน จำนวนกลุ่มละ 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเคมี ผลการวิจัย

พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเคมีของนักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ทวีศักดิ์ ทิพย์รอด (2526 : 84) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัยวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับ 3 จำนวน 104 คน จากการฟังรายการวิทยุที่เป็นบทละคร บทสนทนา และบทความแล้วตามด้วยการอภิปรายกลุ่ม โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 3 กลุ่ม กลุ่มทดลองที่ 1 เรียนจากการฟังบทละครวิทยุแล้วทำการอภิปรายกลุ่ม กลุ่มทดลองที่ 2 เรียนด้วยการฟังบทสนทนาแล้วทำการอภิปรายกลุ่ม กลุ่มทดลองที่ 3 เรียนด้วยการฟังบทความแล้วทำการอภิปรายกลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม เรียนด้วยการสอนแบบปกติ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่เรียนจากการฟังรายการวิทยุที่เป็นบทละครตามด้วยการอภิปรายกลุ่มมีผลการเรียนรู้ด้วยพุทธิพิสัยสูงกว่ากลุ่มที่เรียนจากการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ยังพบว่า กลุ่มที่เรียนจากการฟังบทสนทนาตามด้วยการอภิปรายกลุ่ม กลุ่มที่เรียนจากการฟังบทความตามด้วยการอภิปรายกลุ่มและกลุ่มที่เรียนจากการสอนแบบปกติ มีผลการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัยแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุวรรณี ยะหะกร (2529 : 52-56) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่สอนโดยการใช้การแสดงละครและการสอนโดยการอภิปราย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนปากเกร็ด จำนวน 80 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 40 คน กลุ่มแรกสอนโดยการใช้การแสดงละคร กลุ่มที่ 2 สอนโดยการใช้การอภิปราย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาภาษาไทย ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่สอนโดยการใช้การแสดงละครสูงกว่านักเรียนที่สอนโดยการใช้การอภิปรายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

รจนา ชัยมีเขียว (2530 : 53-57) ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความสนใจต่อวิธีการสอนพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยการอภิปรายกลุ่ม การแสดง บทบาทสมมติ และการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบวัด

ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดและแบบสอบถามวัดความสนใจต่อวิธีการพูด ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนการพูดโดยการอภิปรายกลุ่ม มีผลสัมฤทธิ์และความสนใจสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการแสดงบทบาทสมมติ และการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. งานวิจัยต่างประเทศ

กัลเลย์ อี ฮาลเบิร์ต (Gulley E. Halbert, 1963 : 102-103) ได้รวบรวมทัศนะของนักวิชาการเกี่ยวกับขนาดของกลุ่มที่จะก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการทำงาน และได้ศึกษาถึงความเหมาะสมของจำนวนสมาชิกในกลุ่มงานของหน่วยงานและองค์การต่าง ๆ โดยใช้การสัมภาษณ์สมาชิกในกลุ่ม ปรากฏว่า ขนาดของกลุ่มย่อยที่มีสมาชิกในกลุ่มจำนวน 5 คน จะทำให้สมาชิกในกลุ่มแสดงทัศนะอย่างมีประสิทธิภาพ มีการแลกเปลี่ยนข้อมูล มีส่วนร่วมในการวิเคราะห์ การประเมินข้อมูล และการตัดสินใจของกลุ่มจะดำเนินไปอย่างเหมาะสมในสถานการณ์นั้น ๆ

ซิสเตอร์ แนนซี ไฮเนส (Sister Nancy Hynes, 1970 : 429-432) ได้ทำการศึกษาความสนใจของนักเรียนต่อวิธีการสอน 3 แบบ คือ การสอนเป็นกลุ่มใหญ่ (Large Group Instruction) การศึกษาอย่างอิสระ (Independent Study) และการเรียนแบบอภิปรายกลุ่มย่อย (Small Group Discussion) โดยทำการทดลองสอนเรื่องสั้น (Short Story) กับนักเรียนเกรด 7 จำนวน 60 คน ของโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งในรัฐมินเนโซตา โดยนักเรียนจะเรียนแบบการสอนเป็นกลุ่มใหญ่ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที เรียนอย่างอิสระ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที และเรียนแบบการอภิปรายกลุ่มย่อย สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบบันทึกพฤติกรรม ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีความสนใจในการเรียนแบบอภิปรายมาก แม้แต่เด็กขี้อายก็ร่วมอภิปราย นักเรียนที่ไม่เห็นด้วยจะคัดค้าน ในกลุ่มเกิดบรรยากาศทางวิชาการ และนักเรียนได้เรียนรู้จากกันและกัน นักเรียนถูกกระตุ้นให้คิดอย่างพินิจพิเคราะห์และเถียงอย่างมีเหตุผล

อีฟลิน ฮันท์ ฮอท (Evelyn Hunt Haught, 1976 : 4622-A) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของปริมาณความคิดและกระสวนความคิดของนักเรียนเกรด 4 จำนวน 253 คน ที่ได้รับการสอนแบบอภิปรายกลุ่มย่อยที่นำโดยนักเรียน (Student-

Led Small Group Discussion) กับการสอนแบบอภิปรายกลุ่มใหญ่ที่นำโดยครู (Teacher-Led Large Group Discussion) ในวิชาวรรณคดี เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบวัดสติปัญญาของ กิลฟอร์ด และแบบสอบจำแนกกระบวนการความคิดของการมีปฏิสัมพันธ์ทางวาจาของ อาร์ชเนอร์ และ กอสแลฟเฟอร์ (Guilford's Structure of Intellect and Aschner-Gollapner System for Classifying Thought Process in the Context of Classroom Verbal Interacting) ผลการวิจัยพบว่า

1. เมื่อเรียนแบบอภิปรายกลุ่มย่อย นักเรียนพูดมากกว่า
 2. นักเรียนสามารถบอกลักษณะตัวละคร สถานการณ์ในวรรณคดีได้มากกว่า
- เมื่อเรียนแบบอภิปรายกลุ่มย่อยที่นำโดยนักเรียน
3. นักเรียนมีอิสระในการแสดงออกมากกว่าเมื่ออยู่ในกลุ่มย่อย
 4. ในกลุ่มใหญ่ที่นำการอภิปรายโดยครู ครูมักเน้นความคิดสรุป
 5. นักเรียนมักคล้อยตามความคิดครูเมื่ออยู่ในกลุ่มใหญ่

มาเจส กิลเบิร์ต (Mages Gilbert, 1976 : 4419-A) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบการสอนเรื่องความน่าจะเป็น และสถิติโดยวิธีสอนแบบอภิปรายประกอบการบรรยาย (Lecture Discussion Approach) กับวิธีสอนโดยให้นักเรียนมีส่วนร่วม (Active Learning Approach) ซึ่งได้แก่ การอภิปรายกลุ่มย่อย การทดลอง เป็นต้น โดยทำการศึกษากับนักศึกษาครูสาขาประถมศึกษา จำนวน 90 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 45 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสถิติ ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนโดยวิธีสอนทั้งสองแบบไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จอห์น แดเนียล ฟิตซ์เจอร์รอลด์ (John Daniel Fitzgerald, 1978 : 7262-A) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบวิธีสอน 3 แบบ ในการสอนแบบสืบสอบแก่นักศึกษาวิทยาลัยครูปีที่ 1 จำนวน 4 กลุ่ม กลุ่มละ 30 คน กลุ่มที่ 1 สอนแบบบรรยาย เป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ กลุ่มที่ 2 สอนแบบบรรยาย-ทบทวน (Lecture-Tutorial) จะมีการบรรยายและการจัดการอภิปรายกลุ่มย่อย สัปดาห์ละครั้ง เป็นเวลา 6 สัปดาห์ กลุ่มที่ 3 สอนแบบอภิปราย สัปดาห์ละ 2 คาบ เป็นเวลา 6 สัปดาห์ โดยให้นักศึกษาจัดกลุ่มอภิปราย กลุ่มละ 10 คน กลุ่มที่ 4 เป็นการสอนที่ไม่ใช้วิธีแบบสืบสอบ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษากลุ่มที่สอนแบบ

บรรยาย-ทบทวน และแบบอภิปรายมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่สอนแบบบรรยายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ระหว่างกลุ่มที่สอนแบบบรรยาย-ทบทวน กับแบบอภิปรายไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ฟรานซิส โจเซฟ แบรี (Francis Joseph Barry, 1985 : 2423-A) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมการเขียนของนักเรียนเกรด 12 ที่ใช้การอภิปรายกลุ่มย่อยเป็นกิจกรรมก่อนการเขียน โดยศึกษาพฤติกรรมการสนทนา ทักษะทางสังคม และพฤติกรรมการวางแผนและพัฒนางานเขียน เครื่องมือที่ใช้วิจัยคือ แบบสอบถาม แถบบันทึกเสียง วิดีทัศน์ ผลการวิจัยพบว่า การอภิปรายก่อนการเขียนเป็นพฤติกรรมทางสังคมที่มีประโยชน์ในการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความคิดและสามารถแต่งเรื่องราวต่าง ๆ โดยไม่มีความกังวลใจ

วิลเลียม ยูจีน สวีการ์ต (William Eugene Sweigart, 1988 : 3648-A) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการสนทนาในชั้นเรียนต่อผลกระทบของการผลิตงานเขียนและกระบวนการเขียน โดยทำการศึกษากับนักเรียนเกรด 12 จำนวน 58 คน โดยใช้วิธีสอน 3 วิธีคือ ครูบรรยายนักเรียนไม่มีการสนทนาซักถาม ครูเป็นผู้นำในการอภิปราย และนักเรียนเป็นผู้นำในการอภิปรายกลุ่มย่อย ผลการวิจัยพบว่า ในวิธีสอนทั้ง 3 วิธี วิธีที่นักเรียนเป็นผู้นำในการอภิปรายกลุ่มย่อยส่งผลกระทบต่อพัฒนานักเรียนให้เกิดความรู้ก่อนลงมือเขียนสูงกว่าวิธีอื่น ในทำนองเดียวกันคุณภาพของการวิเคราะห์ ความเข้าใจในหัวข้อและการต่อเติมความคิดก็สูงกว่าเช่นกัน

แจเน็ต วอล์คเกอร์ ไดแนค (Janet Walker Dynak, 1990 : 4005-A) ได้ทำการทดสอบความสามารถในการนำความรู้เดิมของนักเรียนกลับคืนมา โดยผ่านยุทธวิธี 3 ยุทธวิธีคือ การดึงความรู้เดิมกลับคืนมาโดยไม่มีกรอภิปรายเกี่ยวกับความรู้เดิม การดึงความรู้เดิมโดยครูเป็นผู้นำในการอภิปรายกลุ่มใหญ่ และการดึงความรู้เดิมโดยนักเรียนเป็นผู้นำในการอภิปรายกลุ่มย่อย ทั้ง 3 ยุทธวิธีใช้กับนักเรียนระดับ 4 ในวิชาสังคมศึกษา ใช้เวลาทดลอง 6 เดือน โดยให้นักเรียนใช้ยุทธศาสตร์ดังกล่าวก่อนจะเริ่มเรียนเรื่องใหม่ โดยให้เขียนความรู้เดิมของตนหลังจากใช้ยุทธศาสตร์ต่าง ๆ แล้ว ผลการวิจัยพบว่า การดึงความรู้เดิมกลับคืนมาโดยใช้ยุทธศาสตร์นักเรียนเป็นผู้นำในการอภิปรายกลุ่มย่อย จะมีจำนวนการใช้ถ้อยคำและคุณภาพ

ของถ้อยคำสูงกว่ายุทธศาสตร์แบบอื่น นักเรียนจะมีการกำหนดการใช้ถ้อยคำอย่างชัดเจน นอกจากนี้ การที่นักเรียนทุกคนในกลุ่มย่อยพูดแสดงทัศนะต่าง ๆ กัน ทำให้เกิดการยอมรับในผู้พูดที่มี ประสิทธิภาพ ส่วนผู้ที่มีประสิทธิภาพในการพูดต่ำก็จะมีโอกาสพูดมากยิ่งขึ้น